

Већ недељама Бањалуку и Републику Српску потреса "афера Драгићевић". Смрт једног бањалучког младића од почетног шока, туге и пијетета његове породице и пријатеља прерасла је у случај који дословно тресе темеље не само актуелне власти, него потенцијално и саме РС. Чак и оним боље упућеним, тешко је да се разаберу и снађу у шуми различитих интерпретација, гласина, истина и полуистина које се тим поводом плету. Зато на овом месту доносимо две потпуно антагонистичке верзије и дијаметрално супротстављена гледишта на овај трагичан догађај, препуштајући читаоцима и коментаторима да сами извуку закључак, а можда и допуне причу својим мишљењем и сазнањима.

(НСПМ)

Стефан Каргановић: Република Српска на оштрици бријача

На руководство Републике Српске може се без резерве применити први део оне Таљеранове чувене опаске о управитељима државом из једне друге и, руку на срце, много занимљивије и раскошније епохе: „они немају способност да науче ништа“. О другом делу, који се односи на памћење и заборав, могло би се још и порасправити.

Стање је алармантно. Република Српска преживљава најозбиљнију унутрашњу кризу откако је субверзивни процес „обојене револуције,“ усмеравањем и финансирањем извани, 2014. године у њој почео да узима маха. Неспособни да реално сагледају геополитички амбијент у коме се налазе и да процене изазове којима су суочени, уљуљкани ефемерним успесима не у решавању иједног важног проблема него искључиво у балансирању на власти, без талента за разумевање технологије чијом им се применом ради о глави и — то се подразумева — поврх свега, балкански површни и бахати, они

немају представу о томе шта им је чинити. Зато упадају из грешке у грешку.

Посматрамо последњи чин, у изведби западних обавештајних служби, великог геополитичког чишћења терена пред пројектовани сукоб са Русијом. То се одвија у широком луку, од Јерменије, преко Македоније, до Босне и Херцеговине. (Не заборављамо, наравно, ни љигави Казахстан ни рањиви Еквадор, за који се, по неочекивано суровом ућуткивању Џулијана Асанжа, јасно види да је, после краткотрајног антиимперијалистичког отпора, новом председнику Ленину Морену успешно сломљена кичма.) Подразумева се, поред одређених кадровских корекција које су програмиране и за Федерацију, да је на простору БиХ Република Српска главна специфична мета овог рушилачког процеса.

Као скоро све политичке интриге, ни овај процес није неумитан, ни незаустављив. Он је већ [успешно рашчлањен](#) и начин како би му требало противдејствовати утврђен је и разумљиво изложен за оне који знају да читају. Да, али то само под условом да постоји спремност на жртву и одлучност да се пружи аналитички промишљен и зналачки организован отпор. А рећи тако нешто значи исто што рећи да се у коридорима моћи у Бањалуци ништа слично томе догодити неће.

После неколико превратничких покушаја којима је власт некако одолела, али не својим умећем него комбинацијом среће, залагања других и захваљујући катастрофалној неспособности трапаве пете колоне задужене да је сруши, страни фактор се вратио на почетак (back to square one, како би они рекли) и помно је проучио стање. Један од видљивих резултата те сурове анализе је инсценирана, жртвена смрт недужног дечака Давида Драгићевића. Било је правилно процењено да ће се играњем на емотивну жицу најзад успешно мобилисати до сада недостајућа масовна подршка иза лажне заставе „обојене револуције“. То се заиста показало као неупоредиво ефикасније средство од исхабаних досадашњих крилатица потрошених петоколонашких трибуна.

Већ скоро два месеца, у Бањалуци не јењавају свакодневна протестна окупљања Давидових „пријатеља,“ којих је — судећи по гомилама поштовалаца на Тргу Крајине — ова очигледно изузетно комуникативна млада особа за живота имала у изобиљу. Да се није „удавио,“ жртвени јарац Давид најесен је комотно могао да се кандидује за председника Републике Српске. По импозантном и растућем броју постхумних пријатеља који га жале, његови изгледи да се легално усели у кабинет Милорада Додика, за чије се превратничко збацивање Давидова смрт сада цинично злоупотребљава, не би уопште били занемарљиви.

Прерана смрт овог дружељубивог дечака, са свим околностима које је прате, деловала је сумњиво од самога почетка. Први медијски извештаји ни у ком погледу нису наговештавали накнадно спиновани наратив. Помињани су извесни, за тај узраст, мање више „нормални“ тинејџерски несташлуци кобне вечери када је Давид нестао. Неке од тих враголија те вечери на јавним местима чак су и камере забележиле. Наглашавана је потпуно природна забринутост за судбину нестале особе, али без икаквих алузија на неподношљиве мањкавости у раду институција, због чега се сада тврди да би требало свргнути власт.

Као што се са професионално диригованим, вештачким, наративима у наше време обично дешава, и овај о јадном Давиду ускоро је неприметно (осим за искусно око) попримио сасвим нове облике и тематске садржаје. Прво су неутешни пријатељи (спочетка у нормалном броју) почели да се окупљају на главном градском тргу, манифестујући своју тугу. Тај дирљиви перформанс могао је да делује помало чудно, с обзиром на то да се осећања и омажи овакве врсте традиционално испољавају не на прометним јавним местима него поред гробног почивалишта покојника. Али пошто живимо у „епохи спектакла,“ да је у питању само такав неконвенционални начин одавања поште, томе се и не би учитавао нарочити значај.

Случај Давида Драгићевића - несрећни случај, убиство и/или завера

Пише: НСПМ

недеља, 27 мај 2018 19:38

Случај Давида Драгићевића - несрећни случај, убиство и/или завера

Пише: НСПМ

недеља, 27 мај 2018 19:38

Случај Давида Драгићевића - несрећни случај, убиство и/или завера

Пише: НСПМ

недеља, 27 мај 2018 19:38

Случај Давида Драгићевића - несрећни случај, убиство и/или завера

Пише: НСПМ

недеља, 27 мај 2018 19:38

<http://slobodanvaskovic.blogspot.rs/>